

”Hvert menneske og hver kunstner – uanset om det er Nietzsche eller Cézanne, klatrer trin for trin op ad trappen i sin fuldkommenheds tårn ved at kæmpe med sin duende...

Englen leder og skænker gaver. Som Sanket Rafael. Englen blander, men han svæver højt oppe over menneskets hoved og bliver i luften og spreder sin nåde...

Engel og muse kommer udefra. Men duenden må man tværtimod vække i blodets fjerneste boliger.”

Federico García Lorca

Alle indgangscitater er fra
Federico García Lorca: De døde har vinger af mos.
Husets forlag & Per Sibast, 1990

Martin og Felicia

Evige elskede, aldrig elskede

Felicia lå med bortvendt ansigt, og Martin opdagede, at hun græd. Han trak hende ind til sig og nappede hende i øret.

”Hvad er der med dig? Er du slet ikke glad for at jeg er kommet? Jeg har sådan glædet mig til at være sammen med dig. Se nu på mig, Felicia! tror du ikke, at jeg også synes, det er underligt med os? Men vi skal være sammen om det, hold nu op med at græde, hører du. Jeg elsker dig.”

Han lagde kinden mod hendes hals, og hans sorte hår blandede sig med hendes lyse. Han kyssede hendes hænder, kinder, hendes mund og bryster og lagde hovedet mod hendes mave.

”Jeg elsker at ligge lige præcist sådan her og høre din mave snakke. Ved du, at jeg drømmer om dig næsten hver nat. Når jeg vågner, tror jeg sommetider, at drømmen er sand, og så går jeg og tænker på den hele dagen. Jeg drømmer, at du har forladt mig. Du må ikke forlade mig. Aldrig. Lov mig det.”

Hun ville sætte sig op, men han holdt hende tilbage og lagde sig over hende.

”Lad være, Martin!” Hun prøvede at skubbe ham væk.

”Elsk mig!” han trak blidt i en hårløk, ”jeg trænger til dig.”

”Jeg vil ikke,” sagde hun. ”Der er noget, jeg bliver nødt til at fortælle dig..”

”Ikke nu, elskede,” sagde han, ”senere.” Han tog hende om skuldrene og pressede hendes ben ud til siden, og som det var sket før, skete det også nu.

”Det er sidste gang,” tænkte hun, ”nu skal det være sidste gang!”

Hun skilte knæene og løftede sig i hofterne, så han kunne komme ind. De fuldbyrdede samlejet hurtigt og tavst.

Selv om ingen i hele verden kunne se dem; selv om de havde tid, og selvom de befandt sig bag en låst dør, så snørede hemmelighederne og løgnene sig sammen om dem. Løgneren over for omverdenen, som hun og Martin delte, og hendes egne fortællinger.

Det var længe siden, det begyndte. I en rus af lykke. I en overmodig tro på, at deres kærlighed var deres egen sag. Det havde været som at finde hjem til sig selv. De havde hinanden. De havde deres helt egen verden. Intet kunne røre dem, de tænkte kun på det mirakel, der en dag havde fået dem til at se hinanden som mand og kvinde. Men det varede jo ikke. De blev

låst til hinanden. Ufrie. Sådan var det. Martin sagde, at han havde nok i hende, nok i deres fælles kunst og nok i sit eget arbejde. Han var ligeglad med, hvad folk ville sige.

”Men det er jeg ikke,” tænkte hun. ”Jeg er ikke ligeglad mere. Og jeg er bange. Bange for fremtiden.”

Hun havde lige hentet ham på banegården. Hun var gået derned. Det sneede kraftigt, og mens hun gik, følte hun ingen glæde over, at hun snart skulle se ham. Der var så meget, der skulle siges og forklares inden deres optræden i morgen aften, og hun frygtede hans reaktion.

Hun havde arrangeret et smukt bord og stillet en flaske rødvin frem, inden hun gik. Hun prøvede på at berolige sig med, at de skulle sidde og snakke stille og roligt. Først om alt, hvad de havde oplevet, siden de sidst var sammen, og når hun så syntes, tiden var inde, ville hun fortælle ham det.

Hendes hjerte var alligevel stormet ham i møde, da han steg ud af toget med guitaren på ryggen og kufferten i hånden. Martin var en del af hende selv, hun kunne aldrig give afkald på ham. De havde knuget sig ind til hinanden på perronen, og ude på banegårdspladsen havde de prajet en taxa. Og så var de gået ind i soveværelset, så snart de kom inden for døren. Selv om det ikke var det, hun havde tænkt.

Martin satte sig op i sengen og rakte ud efter sine cigaretter. Han fik ild og inhalerede, og gav hende et sug. Hun lænede hovedet mod hans skulder, og han lagde armen om hende. Han smilede og pustede en røgring ud, ”Ved du, hvad jeg altid tænker, når jeg er på vej til dig?”

Hun lo og svarede, ”nej Martin, jeg ved ikke, hvad du tænker, men jeg ved, at jeg altid følger jeg dig i tanker og beder Rafael vogte dig. Jeg ser den dér plakat på motorvejene af motorcyklisten for mig, den hvor der svæver en engel over ham med teksten, ”Giv din skytsengel en chance.” Jeg er altid bange, når du kører motorcykel.”

Han lo og pegede på den store indrammede reproduktion, der hang på den modsatte væg. Billedet forestillede Rafael, Gabriel og Mikael, der ledsager Tobias på hans rejse. Felicia havde købt billedet, engang hun var på besøg i Firenze.

”Hvem har lavet det?” spurgte han.

”Botticini.” svarede hun, ”det er malet engang i 1400 tallet. Det er så fint, at de tre ærkeengle er samlet i ét billede. Har du lagt mærke til, at Botticini har malet Rafael med påfuglevinger? Det plejer ellers at være Mikael, der har den slags vinger. Det, der hænger inde i stuen er malet af Verrochio. Der går Rafael alene sammen med Tobias. Legenden siger, at Rafael først

afslører, hvem han er, da rejsen er til ende. Apostlen Paulus havde det med i tide og utide at minde sin menighed om, at vi alle sammen når som helst kan risikere at møde en engel på vejen, og ikke vide, det er en engel. Derfor skal man sørge for at behandle alle som potentielle budbringere fra Gud.”

Martin strakte sig og gabte, ”Du er så bibelstærk, men denne gang har du jo ikke haft grund til at være bekymret; Ducatien står trygt og godt i garagen hjemme hos Ulrik og Hans. Men jeg er meget glad for, at du beder Rafael være med mig på vejen, for jeg kan slet ikke komme frem hurtigt nok. Jeg plejer at lave en lille remse inde i hovedet. Den lyder sådan her: Alle skønne ting her i verden handler om Felicia. Nu er jeg på vej til hende, om lidt holder jeg hende i mine arme. Om lidt kysser jeg hende. Om lidt er jeg, hvor jeg skal være.”

Hun trak tæppet op over brystet og åndede dybt ind. Hun måtte fortælle det snart. Hvorfor var de også endt i sengen? Martin gav sig til at fortælle nyt om Ulrik og Hans, ”Jeg behøver vel ikke sige, at jeg skal hilse fra dem begge to. Det går godt dernede. Ulrik sælger ret meget for tiden.”

Han skoddede cigaretten, ”Der kom for alvor gang i det her i foråret, fordi jeg fik ham overtalt til at sætte et skilt op nede ved vejen: *Art Galleri Ulrik Herz. Pictures and sculptures*. Så nu kan folk faktisk finde op til huset. Vi har haft besøg både af danske, engelske og franske

turister, og der har såmænd også været nogle svenskere, hollændere og polakker. De allerfleste køber noget med hjem. Det ser ud som om, Ulrik er ved at vænne sig til det, han er jo ellers ikke meget for at skulle sælge sine ting. Der har såmænd også vist sig et par amerikanere. De var jo lige begyndt at vove sig lidt ud i verden igen efter 11. september, men da Madrid blev bombet, forsvandt de. Men nu kommer de altså igen, ser det ud til. Ulrik er begyndt at lave mindre ting. Noget, folk kan have med i bilen eller i flyvemaskinen. Og så har han såmænd udstillet inde i Sevilla. Meget ærefuldt, forstår du, i selveste *Centro Andalúz de arte Contemporáneo*. Museet købte et af hans malerier og en skulptur, og der blev solgt tre malerier til private. Han er virkelig ved at blive kendt.

Hun smilede, ”Det er jeg glad for på Ulriks vegne. Han fortjener at få sit gennembrud. Det er godt, de har dig. De to er ikke særligt praktiske.”

”Ja, jeg tror det er meget godt, at jeg går og holder øje med dem, ”sagde han med et grin, ”de er så optaget af sig selv og deres diskussioner. Og Ulrik har det med at lukke sig inde i dagevis, hvis han synes, Hans ikke giver ham opmærksomhed nok. Sommetider har jeg lyst til at prøve noget andet, men det er svært at skulle rejse fra dem. Jeg kan vel heller ikke få det bedre andre steder. Det tager ingen tid at komme ind til motorcykelværkstedet. Og Ulrik låner mig gerne firehjulstrækkeren

de aftener jeg spiller i Sevilla eller Córdoba. Jeg klarer mig fint økonomisk, jeg mangler bare dig.”

Han vendte sig mod hende og sang ind i hendes øre *là bas, là-bas, tu me suivrais. Sur mon moto je te prendrais...*

”Lad os flygte, Felicia!”

Hun gjorde sig fri og trak sig tilbage fra ham, ”Nej, Martin, hør nu på mig! Det kan ikke lade sig gøre.”

”Selvfølgelig kan det lade sig gøre,” afbrød han, ”vi kan tage til et sted, hvor ingen kender os, et sted hvor vi kan leve som mand og kone. Hvad med Brasilien? Vi kan sagtens klare os. Vi to hører sammen.”

Hun stod ud af sengen og tog kimono på.

”Nu skal du være alvorlig, jeg mener, hvad jeg siger; det kan ikke lade sig gøre. Jeg vil ikke mere. Vi må snakke om os. Nu!”

Han sprang ud på gulvet, hev sine Wrangler på og trak T-shirten over hovedet. ”Jeg skal lige på toilettet,” sagde han. Han lukkede ikke døren efter sig; hun hørte ham slå brættet op og derefter en kraftig rislen. Han trak lynlåsen op på vej tilbage til soveværelset. ”Hvad er det, du ikke vil? Hvad er det, der ikke kan lade sig gøre?”

Hun svarede ikke, men gik ind i stuen, tændte levende lys på spisebordet og trak rødvinen op. Han fulgte efter og stillede sig hen ved vinduet og kiggede ud på Strandvejen.

”Det er ikke holdt op med at sne,” sagde han og kom hen til hende, ”hvis føret ikke bliver bedre i

morgen, får vi nok ikke ret mange at optræde for, men skidt med det, vi skal nok få det sjovt alligevel.”

Hun strammede bæltet på sin kimono og gik ud for at tisse. Som sædvanligt havde han ikke slået brættet ned. Hvordan skulle hun få det sagt? Martin var ved at tage det hele i besiddelse, som han plejede, og om lidt stod hans barbergrej på hylden, hans guitar i kroen i stuen, støvlerne i forstuen og hans tøj ville hænge i soveværelset...

Han sad og gumlede på en humpel rugbrød med pølse, da hun kom ud til ham. Han skænkede rødvin op til hende og løftede sit glas, ”Skål, elskede! For i morgen og for Filip og Maria og dig og mig og for, at der trods alt kommer nogen og ser os.”

”Jeg kan godt sige dig, at vi er gode,” sagde hun. ”Vi har øvet og øvet til din cd, og Filip ser frem til den sidste afpudsning sammen med dig i morgen. Maria er også i topform.”

Hun skar en skive ost og et stykke brød og sad og pillede med det. Hendes mave var urolig, hun rømmede sig og skulle til at begynde, da Martin skramlede stolen tilbage og gik hen til sin rygsæk. ”Jeg idiot, jeg har gaver med fra Hans og Ulrik. Og masser af kys og kram. Men dem har jeg vist fået afleveret nogen af. Her!”

Han lagde en stor konvolut og en mindre pakke foran hende.

”Ulrik bad mig sige, at han ikke vil høre nogen

indvendinger.”

Hun åbnede konvolutten. Der lå en check sammen med brevet. Hun rynkede brynene, hun ville ikke have flere penge af Ulrik end dem, han allerede havde hældt i instituttet. Hun foldede det håndskrevne brev ud og læste.

”Min kære pige, nu læser du, og da du så checken, fik du den der lille fold mellem øjenbrynene, der betyder, at der er optræk til uvejr. Jeg håber, Martin kan le uvejret bort. Vi snakkede meget om henede, hvad vi skulle give dig. Det er jo snart jul, og jeg begriber ikke, hvor tiden bliver af.

Vi er temmelig stolte af dig, os her i Casa Viktoria. Vi håber, du får glæde af din nye hjemmeside. Hans er ret stolt af den, og du har fået dig en fin webmaster. Jeg synes, at hans layout giver både dig og instituttet et fornemt mærkevarepræg, hvis jeg må sige det sådan. Hans vil gerne have at du – eller Martin – mailer et par fotos af dig i din nye bata de cola. Han vil gerne sætte dem ind hurtigst muligt.

Har du stadig rynkede bryn? Tænk du på, hvad det her skal munde ud i? Tålmodighed lidt endnu, min pige. Din far er ikke så ung, som han har været, og han har ikke haft det privilegium at se dig vokse op. Men du kunne ikke have haft det bedre hos noget menneske, end hos Anna. Det ved jeg.

Du ligner din mor så meget. Når jeg ser dig, drømmer jeg, at Viktoria stadig lever, og jeg stadig er ung.